

Імёны

Канстанцін ЯСЬКОЎ:

«ДА МАЁЙ МУЗЫКІ ТРЭБА ДАКРАНУЦЦА»



Сучаснасць кінула выклік класічнай музыцы. Часы Шапэна, Бетховена і Моцарта прайшлі, і сёння прадстаўнікоў гэтай прафесіі мала хто ведае, асабліва з аматараў «папсы». Нягледзячы на гэта, беларускую класічную музыку працягваюць ствараць сапраўды апантанія, сярод іх — малады кампазітар і выкладчык Канстанцін ЯСЬКОЎ, творы якога можна пачуць у некаторых спектаклях, філарманічных залах і на ўласных альбомах аўтара. Сёлета ён стаў яшчэ і наватарам — першым у Беларусі паспрабаваў свае сілы ў папулярнай за мяжой музычнай форме Composer in residence.

— Канстанцін, музыка ў якасці прафесіі была вашым свядомым выбарам?

— Мае бацькі яе выкладаюць, таму іншага лёсу, напэўна, не было. Хоць да апошняга моманту ў мяне былі пытанні, якую прафесію выбраць, але вырашыў, што трэба ісці менавіта гэтым шляхам. Я вучыўся ў Гродзенскім музычным вучылішчы як піяніст, а паралельна вывучаў кампазіцыю ў Віталія

Радзівонава, дарэчы, мне яна падабаецца больш за выкананне музыкі: заўсёды бачыў тут шмат плюсоў у выглядзе ўласнай творчасці.

— Як лічыце, у нас разумеюць каштоўнасць айчынай музыкі?

— Сітуацыя ў нас такая, што трэба прывіваць любоў да яе. І думаю, што спачатку варта рабіць гэта мэтанакіравана, каб пасля працэс стаў натуральным. Перакананы, што ў праграме кожнага калектыву павінен быць хоць невялікі твор беларускай музыкі, і не абавязкова стары, а часам прэм'ерны. Не сакрэт, што ў дзяржаўных калектываў ёсць план па канцэртах: можна дадаць туды і беларускую музыку — з такіх крокаў пачынаецца пазнаванне айчынай творчасці. Любоў у гэтым сэнсе — адноснае паняцце, а калі дапамагчы слухачу дайсці да беларускай музыкі спачатку дырэктыва, ужо праз 5-10 гадоў вынікі будуць заўважныя, а айчынная творы пачнуць пазнаваць, яны будуць звыклымі для вуха. Бо як можна любіць ці не любіць тое, да чаго не дакранаешся? У нас проста не ведаюць, што беларуская музыка — выдатная, зараз яна вельмі розная і дакладна не горшая за замежную.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Добрыя сэрцам

«Надзея» дорыць усмешкі

ГЭТА — «СПРЫТНАСЦЬ РУК І НІЯКАЙ МАГІІ»

«Для таго каб дапамагачь іншым, не патрэбна нічога, акрамя жадання», — так лічаць удзельнікі валанцёрскага атрада «Надзея» лунінецкай сярэдняй школы № 4. І даказваюць гэта на ўласным прыкладзе: па выніках рэспубліканскага конкурсу БРСМ «Валанцёр года — Добрае Сэрца» за мінулы год яны былі перамаглі ў намінацыі «Найлепшы валанцёрскі атрад сярод вучнёўскай моладзі».



«Надзея» існуе толькі трэці год, але за гэты час лунінецкія валанцёры паспелі правесці сотні дабрачынных акцый і ўбачыць тысячы ўсмешак тых, каму дапамаглі. У атрадзе ўсяго 25 чалавек, затое якіх! Гэта самыя актыўныя і яркія вучні 8—11 класаў школы. Іх пад сваім крылом сабрала педагог-арганізатар Юлія Богуш — куратар атрада.

— Мы працуем па некалькіх напрамках. Галоўны — дабрачыннасць. Акрамя гэтага, займаемся яшчэ і экалагічным валанцёрствам, а таксама прасоўваем ідэі здаровага

ладу жыцця, — расказвае Юлія. — Умоўна атрад можна падзяліць на некалькі невялікіх груп, кожная з якіх займаецца тым, што ёй бліжэй. Напрыклад, хлопцам і дзяўчатам з 10 «Б» падабаецца экатэма. Яны ў нас звычайна даглядаюць лесапаркавую зону, замацаваную за атрадам. Іншыя кожную трэцюю суботу наведваюць адзінокага ветэрана вайны Пелагею Канстанцінаўну Крэменеўскую. Яна да нашых валанцёраў ужо так прызвычалася, што лічыць сваімі «ўнукамі».

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

Педсавет

ЯК МАНАЛОГ ПЕРАЎТВАРЫЦЬ У ДЫЯЛОГ?

Эўрыстычныя
заданні —
супраць
заштампаванасці
мыслення

«У ходзе работы ў мяне з'явілася асацыяцыя, што я, як той барон Мюнхгаўзен, які ўзяў сябе за валасы і сам выцягнуў з балота. Чаму з'явілася менавіта гэта асацыяцыя? Напэўна, таму, што я інакш паглядаў на адукацыйны працэс».

«Кухня творчага працэсу складання эўрыстычнага задання дапамагла мне раскрыцца і працаваць творча, па-іншаму паглядзець на звыклія рэчы, у рэшце рэшт правесці свае веды і ўменне мысліць нестандартна. І яшчэ ўбачыць сувязь не толькі з вучэбнай практычнай дзейнасцю, але і з паўсядзённым жыццём. А гэта, напэўна, самае галоўнае». І першая, і другая думка належыць слухачам курса «Методыка навучання праз адкрыццё: як навучаць усіх па-рознаму, але аднолькава». Што ж прымусіла дарослых і самадастатковых людзей зноў сесці за парту?

ЧАМУ ШМАТ ВЕДАЎ —
НЕ СІНОНІМ ПОСПЕХУ?

— Ёсць выкладчык і ёсць студэнт, настаўнік і вучань — і ад таго, як арганізаваны паміж імі дыялог, у вялікай ступені залежыць вынік, — тлумачыць рэктар БДУ, доктар педагогічных навук Андрэй КАРОЛЬ, які і з'яўляецца аўтарам курса. — Сёння, на жаль, адукацыя ўяўляе сабой, хутчэй, маналог. Калі казаць пра характар стасункаў паміж выкладчыкам і студэнтам, настаўнікам і вучнем, то гэта ёсць не што іншае, як трансляцыя педагогам сацыяльна адаптаванага культурна-гістарычнага досведу сваім выхаванцам без уліку іх індывідуальнасці. Хоць насамрэч досвед трансляваць нельга, ён павінен выпрацоўвацца асабіста.

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)



Андрэй Кароль: «Сённяшнія студэнты — гэта заўтрашнія менеджары, і яны павінны быць крэатыўнымі, гнуткімі і мабільнымі...»